

Kriiza iz 2007. (2008.) godine u razvijenim zemljama nije završena. Prosječni gospodarski rast imamo zahvaliti brzorastućim gospodarstvima iz kluba G-20. Iako, sukladno neoliberalizmu, svi zahtijevaju neovisnost centralnih banka činjenice govore kako „tiskara“ radi punom parom. U tom je smislu dobro pogledati: <https://www.youtube.com/watch?v=tRooTyjvPhk> .

Quod licet Iovi, non licet bovi rekli bi stari latini. Što je dopušteno Jupiteru nije dopušteno volu.

O čemuse radi?

Globalni neoliberalizam svu svoju „učinkovitost“ može pokazati ako i samo ako tiskare novca miruju, a tečajevi nacionalnih valuta „plove“ u što je moguće manjem rasponu. Zapravo se radi o „igranju“ načela zlatnog standarda. Male, nerazvijene i još tome tranzicijske zemlje, kao što je to Lijepa naša, imperativno moraju voditi tu i takvu politiku kako ne bi došle u sukob s IMF-om, WB-om i WTO-om. Posljedice takve politike je destrukcija nacionalnog gospodarstva ili kako je to lijepo rekao Andre Gunder Frank: development of underdevelopment. Danas je ta i takva politika prisutna u svim nerazvijenim zemljama osim zemalja, kao što je Sjeverna Koreja, koje su izolirane. Toliko o volovima.

Što se tiče bogova oni provode politiku koja, po njihovom mišljenju, podržava rast gospodarstva koje povećava zaposlenost, ostvaruje suficit robne razmjene s inozemstvom, a potencijalna inflacija je amortizirana „uvozom“ dodane vrijednosti, terms of trade, iz nerazvijenih zemalja gdje se odvija dio ili čak cijela proizvodnja koja je organizirana kao izravno ulaganje multinacionalne korporacije. Primjer tenisice „Nike“ proizvode se u zemljama u razvoju, koje tvrtke „kćeri“ prodaju svojim „majkama“ po cijeni koja iznosi tek desetinu vrijednosti. Tako trošak uvoza od, recimo, 10\$ omogućuje dodanu vrijednost od 90\$ jer je prodajna cijena 100\$. Sofisticirani proizvodi visoke dodane vrijednosti proizvode se u razvijenim zemljama, koje imaju razumjevanje za autonomnu politiku drugih razvijenih zemalja kakve su i same kako je to lijepo prikazao u „Američkom izazovu“ Jean Jacques Servan-Schreiber. Problem koji razvijene zemlje nisu u stanju riješiti jest ekonomska emigracija, „trbuhom za kruhom“, pojačana ratnim razaranjima, kakvu danas svjedočimo iz Bliskog Istoka prema EU, posebno Njemačkoj. Drugim riječima, naš bi narod rekao: „sve se vraća, sve se plaća“.

Balon koji raste iz dana u dan morat će jednog dana puknuti. Cijenu će platiti – volovi.

Voltaire: „Papirni se novac prije ili kasnije uvijek vrati svojoj početnoj vrijednosti – nuli“.

Autor Guste Santini

Subota, 01 Listopad 2016 14:56

Poseban je slučaj Kina koja je privukla multinacionalne korporacije implementirajući neoliberalistički model privređivanja u svojoj najbrutalnijoj formi. Zato postaje, u globaliziranom svijetu sve važnije mjeriti učinkovitost gospodarstva po kriteriju nacionalnog proizvoda umjesto dosadašnjeg pristupa koji naglask stavlja na domaći proizvod.